

สารนิพนธ์เรื่อง	ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับสินค้าไม่ปลอดภัย : ศึกษากรณี การเยียวยาความเสียหายจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย
คำสำคัญ	การดำเนินคดี
นักศึกษา	วรพจน์ เผือกแก้ว
อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์	ดร. รุ่งแสง กฤตยพงษ์
หลักสูตร	นิติศาสตรมหาบัณฑิต กลุ่มวิชากฎหมายธุรกิจ
คณะ	นิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม
พ.ศ.	2562

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัยสารนิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 และพระราชบัญญัติความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 ในส่วนที่เกี่ยวกับการดำเนินการฟ้องร้องคดีเกี่ยวกับความเสียหายที่เกิดจากความชำรุดบกพร่องของสินค้า ความเสียหายจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย และการดำเนินคดีแบบกลุ่ม พบว่า หลักความรับผิดทางสัญญาของประเทศไทย ตามกฎหมายแพ่งถือว่า ผู้ที่จะมีสิทธิฟ้องเรียกค่าเสียหายหรือค่าสินไหมชดเชยได้นั้นจะต้องเป็นสัญญาระหว่างกันเท่านั้นจึงจะสามารถฟ้องร้องคดีเพื่อเรียกค่าเสียหายของตนได้ ทำให้ผู้บริโภคที่ได้รับความเสียหายอันเกิดจากความชำรุดบกพร่องหรือเกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยแต่ไม่ใช่ผู้ที่ซื้อสินค้าและบริการนั้นไม่สามารถเรียกค่าเสียหายและค่าสินไหมชดเชยทดแทน การฟ้องร้องคดีในทางละเมิด ผู้เสียหายจะต้องรับภาระในการพิสูจน์ถึงความจงใจหรือประมาทเลินเล่อของผู้ขายหรือผู้ผลิต ซึ่งกระทำได้ยากเนื่องจากเทคโนโลยีทางการผลิตและการบริหารงานด้านการตลาดรวมถึงข้อมูลต่าง ๆ เกี่ยวกับการผลิตสินค้าที่ผู้ผลิตหรือผู้ประกอบการทั้งสิ้น และเป็นความลับทางการค้าของผู้ผลิตหรือผู้ประกอบการ ทำให้ผู้เสียหายไม่มีโอกาสที่จะทราบข้อมูลได้เลย และการดำเนินคดีแบบกลุ่มบุคคลที่เป็นสมาชิกกลุ่มเท่านั้นที่จะสามารถฟ้องคดีแทนสมาชิกคนอื่น ๆ ได้ หลักการนี้จะไม่สามารถมีหน่วยงานเอกชน หรือหน่วยงานของรัฐ เช่น สำนักงานคุ้มครองผู้บริโภค เข้ามาเป็นโจทก์เป็นตัวแทนฟ้องคดีแบบกลุ่มแทนผู้เสียหายทั้งหมดได้เลย

จากการศึกษาค้นคว้า ผู้วิจัยพบว่าในกฎหมายของประเทศต่าง ๆ กำหนดให้ผู้เสียหายหรือผู้มีสิทธิฟ้องคดีแทนต้องพิสูจน์ว่าผู้เสียหายได้รับความเสียหายจากสินค้าของผู้ประกอบการและการใช้หรือเก็บรักษาสินค้านั้นเป็นไปตามปกติธรรมดาแต่ไม่ต้องพิสูจน์ว่าความเสียหายนั้นเกิดขึ้นจาก

การกระทำของผู้ประกอบการรายใด เท่ากับว่าผู้เสียหายไม่ต้องพิสูจน์ความเสียหายอันเกิดจากสินค้าที่กล่าวอ้างว่าเป็นสาเหตุให้ได้รับความเสียหายทั้ง ไม่ต้องพิสูจน์ถึงความสัมพันธ์ระหว่างความเสียหายและความไม่ปลอดภัยของสินค้าตามหลักความเสียหาย (Causation) เพียงแต่พิสูจน์ว่าความเสียหายที่เกิดจาก “สินค้า” ของผู้ประกอบการ (จำเลย) ก็เพียงพอ ทั้งนี้ผู้ประกอบการมีหน้าที่ที่จะต้องพิสูจน์หรือยกข้อต่อสู้เรื่องความไม่ปลอดภัยของสินค้า

ดังนั้น ผู้วิจัยขอเสนอแนะแก้ไขปัญหาดังกล่าวโดยการเพิ่มเติมกฎหมายให้หน่วยงานภาครัฐ เช่น สำนักงานคุ้มครองผู้บริโภคสามารถดำเนินการฟ้องร้องการดำเนินคดีแบบกลุ่มแทนผู้เสียหายได้ และในการฟ้องคดีกรณีบริโภคที่ได้รับความเสียหายจากสินค้าชำรุดบกพร่องหรือสินค้าไม่ปลอดภัยนั้น แม้ผู้เสียหายจะไม่ใช่คู่สัญญากับผู้ผลิตหรือผู้ขายสินค้า ผู้เสียหายก็ควรที่จะสามารถฟ้องผู้ผลิตหรือผู้ขายสินค้านั้นได้ แต่ต้องพิสูจน์ให้ได้ว่าความเสียหายนั้นเกิดจากสินค้าที่ผู้ผลิตหรือผู้ขายสินค้านั้นเป็นผู้ผลิตหรือผู้ขายนั่นเอง